

PÅRØRENDE OG OPLYSNINGER

I HÅNDBOG FOR "PATIENTER OG PÅRØRENDE" oplyses, at man prøver at få så meget at vide om patienten som muligt gennem de pårørende. - Det virker lidt usmageligt. - Hvorfor spørger man ikke patienten -??

Har pårørende da set sandheden -??

Er patienter da utroværdige -??

Hvem kan skille det i to klare billeder -??

(I 1971 lavede instruktøren DAVID MERGER filmen "FAMILY LIFE" (108. min.). - Filmen omhandler realiteter i familieforhold, som bl.a. pårørende-foreninger og andre implicerede IKKE kan se, når de modtager oplysninger fra pårørende, m.v. -

Hvis patienter vover at påpege noget abnormt i familien, er der vist ingen tvivl om, at patienten vil blive afvist med, at dette er noget denne "tror".

Der er ikke meget at stille op. - Da slet ikke for et barn, og næsten heller ikke for en voksen - udover at komme væk. - Men det er også galt, for så fastholder pårørende ofte, at vedkommende er "syg", bange for andre og ikke tør vise sig ...

VELKOMMEN TIL

GRUSOM ER OMSORGEN
I
DE FORKERTE HENDER

Historien kunne også hedde "En gal historie",
der ikke har noget med normale mennesker at gøre.

Om gales evne til at forstille sig, og tyrannisere
pårørende så de tilsidst er helt "kørt ned" ...

En raffineret form for galskab, hvad enten den
så kommer fra pårørende - eller fra patienten -??

Der er skrevet bøger om, hvor hårdt det er at være
pårørende til psykisk syge. En pårørende er "på"
24 timer i døgnet. Ja! Det er vi andre også - og mere til!

Bøger beskriver hvilke genvordigheder
og lidelser de pårørende gennemgår -
for eget vedkommende synes dette omvendt:

Så derfor kære pårørende

KOM INDENFOR i patientens verden ...
oplevelse af besøg, og rettigheder, eller manglende -
om konstante orienteringer til pårørende fra store
pårørendeforeninger, og fornemmelsen af lægers respekt
for de pårørende, og ikke mindst pårørendeforeningerne.

Da jeg var tvangsindlagt i 1964 på Statshospitalet,
føltes det, som om mine forældre boede under min hud.

Jeg SKULLE være sindsyg!

Da jeg var tvangsindlagt i 2007 - forårsaget indirekte
af søster - føltes det som om, hun boede under min hud.

- (Under tvangsindlæggelsen i 2007 ville lægerne
udskrive mig efter en uges forløb - men i sidste
øjeblik fik den pårørende oplysning om, at der
kunne tvangsmedicineres, når jeg var tvangsindlagt).

- "Psykiatrien i Aarhus. Cont. 7. - DIREKTE CITAT".

"Da vi ej kan komme til at medicinere, kan det overvejes om pt. kan udskrives til egen læge".

18.06. 2007 Producent N/Rekv. Shg. 7016 afsnit N7.

- BEHANDLINGSKONFERENCE:

"Det besluttes, at pt. skal tilbydes antipsykotisk medicin 2 x dagligt, fra idag med henblik på mulig tvangsmedicinering senere, da pt. er indlagt på gule papirer med behandlingsindikation. opl".

20.06. 2007 Producent N/Rekv. Shg. 7016 afsnit N7.

I har jo lige sagt, at I ville udskrive, sagde jeg. Ja! Men nu var jeg pludselig mere syg end først antaget, og meget behandlingskrævende, var der oplyst -??

Stor var min overraskelse, da søster meddelte, at hun ikke var "klar" til at have mig hjem ...

Vi har ikke haft med hinanden at gøre i årevis.

Hvad var det, hun skulle være klar til -??

Var det drøm om familieforhold, der rumsterede så meget i tankerne, at det blev virkelighed -??

Eller meddelser fra pårørende foreninger om, at sådan var betingelserne, når nogen skulle udskrives -??

Er de pågældende pårørende foreninger overhovedet oplyst om familieforholdet -??

Den pårørende talte og talte i mange timer med disse foreninger. - Var det i virkeligheden egne problemer, som derved blev drøftet -??

Kort før tvangsindlæggelsen i 2007 - blev der konstateret en mulig hjertelidelse - hos mig.

Ved I, at den medicin som I valgte at give mig, kunne være dødbringende for en hjerteklaplidelse, som I afviste som angst og vrangforestillinger -??

I slutningen af opholdet var det ved at være kapløb med tiden om udskrivning, og hjerteundersøgelse. Det kunne mærkes på hjerterytmen.

"Vi er nogle, der undre os", sagde plejepersonalet ofte".

"Du kan være glad for, at du har os, sagde de, når de diskuterede med lægerne, og jog på med udskrivning".

Nå, men at være tvangsindlagt føles som at være sat i et psykisk og mentalt fængsel på ubestemt tid uden indflydelse på egen skæbne. En lammende magtesløshed.

Jeg sidder her i min lejlighed og erindre alle lyde, hver dag de samme sagte stemmer på hospitalsgangen, der vækker mig, netop som de første solstråler af juni solen når gitteret for vinduet, når gardinet ikke er trukket for. - Først nogle lysende, flimrende pletter, der prøver at finde hinanden ... og så pludselig en vifte ... der næsten når min seng ... så digter jeg eventyr ... om vifter og kineserinder ...

Måske kan nogen forklare hvorfor - hvorfor det er så forbandet frygteligt at være anbragt på ubestemt tid -??

Det slider! Du SKAL være stærk! Når du vågner, og SKAL begynde en dag nøjagtigt som den forrige og forrige ...

At ligge i sin seng og begynde at skimte tingene - tøjet henne på bøjlen, stolen, det lille gamle skrivebord ... og sige til sig selv ... Jeg vender tilbage til drømmens, eller fantasiens verden ... for at skaffe mig en mening i en meningsløs situation brygger jeg eventyr sammen ... også når jeg vasker mig under bruseren, og går hen ad gangen til spiseafsnittet for at drikke morgenkaffe ... digter jeg på mine eventyr ...

Der kan digtes mange dejlige eventyr, om alt som det burde have været ...

I journalerne ser jeg kun de flimrende, skæve billeder, og beskrivelser, og de havde altså at være virkelighed, den virkelighed, som opstod af ord, der bare siges, fordi der nu engang skal siges noget om et barn, forældrene ikke ville have - og ikke turde ombringe uagtet, det ofte var på tale. - Ja, så blev alt problemer.

DEN 1/7 1958: DIREKTE CITAT FRA BØRNEPSYKIATRISK: Å.K.H.

" Det fosser nu ud af moderen med beretninger om, hvorledes manden tidligere har teet sig overfor familien. Når børnene som små fik slik, løb han efter dem med en kæg og truede dem til at udlevere det, idet han selv altid har været en "slikmund" (et meget ejendommeligt udtryk i så alvorlig en sag), men aldrig nænnet at købe slik selv".

(Jeg husker intet om dette. - Det er næppe sandt).

Han var glad for det første barns ankomst, men så ville han ikke have flere, for så kunne "konen" ikke arbejde som karl, hvad hun altid havde gjort.

Da Kirsten var på vej, ville han have fosteret fjernet og opfordrede "konen" til at søge det fjernet. Selvom hun var sløj med opkastninger, ville hun ikke, hun talte med dr. Thomsen i Hornslet om sine problemer, og han støttede hende ved at fortælle, at det simpelthen var ulovligt.

Da Kirsten blev født, var faderen forurettet, og sagde:

Nå, nu får vi vel ikke nattero. Da Kirsten var ca. 2 år gammel, var der et optrin, hvor Kirsten skreg, da moderen var ved at blive væltet af en vogn med kunstgødning, som skulle køres på marken. Faderen blev så ophidset over hendes skrig, at han truede med at slå hende ihjel på stedet, og råbte til moderen: Slå hende ihjel og grav hende ned i hønsegården. Samtidig bebrejdede han moderen, at hun ikke dengang havde fået fosteret fjernet, som han havde ønsket det.

Det forstod Kirsten nok ikke - men hun forstod i hvert fald at hun var uønsket. G.E. (overlæge).

Manden har også været slem til at mishandle dyrene, har faret på køerne med en stor kæp, når de ikke kunne finde ind i folden. Det har børnene været bange for at se.

(Jeg husker optrinnet med vognen. Jeg var ca. 4 år. Hvorfor jeg skulle sige, at jeg var 2 år, ved jeg ikke).

Jeg skulle fortælle om det, ellers kunne jeg ikke blive "rask", og kunne aldrig komme hjem mere.

(Det virker meget primitivt, og som et mærkeligt ultimatum at stille et barn).

Hunden "KING", blev slået ihjel, og min søsters- og min yndlingskat sorte "TROLDS" blev slået ihjel.

Moderen mener ikke, manden har været sindsyg el. utilregnelig på nogen måder, blot hidsig til forklaring på dette fortæller hun en del om, hvordan familien har været tyranniseret af mandens ældre broder. I begyndelsen af deres ægteskab bestemte han det hele, og faderen bebrejdede moderen, når hun købte noget uden at spørge hans broder. Endnu kommer han uanmeldt på besøg fra sin store gård, og der er ingen ende på, hvordan han skal vartes op. Til gengæld håner han faderen for det lille sted, o.l. Faderen har måttet gå i seng med stærke mavesmerter under broderens besøg. G.E.

(overlæge).

De fleste af min mors oplysninger til journalen virker dramatiseret, overdrevne, til tider selvmodsigende, og meget usande og fordrejede.

Det er som om "løgn" er familiens livsstil.

Hvis jeg havde forstået, hvor uønsket jeg var, var jeg ikke taget med min mor hjem fra Psykiatrisk Børnehospital i 1959, og jeg kan faktisk ikke forstå, at de voksne, læger, psykolog, socialrådgiver, og pædagoger, slet ikke prøvede at forklare mig, at mine forældre ikke ønskede mig tilbage.

Det vil jeg fortælle lidt om:

SAMTALE MED MODEREN: PSYKIATRISK BØRNEHOSPITAL, RISS.1959.

Moderen starter ned at tale om Kirstens indlæggelse, der kom så helt bag på hende, det har for hende præg af fængsel -?? og hvor uheldigt begge dele har været for behandlingen. - Hos Asta [redacted] har Kirsten talt om at komme hjem, hun trygler enhver, der kommer på afdelingen om det samme og hun har hidtil været uden kontakt med de andre børn - forholder sig i det hele taget passivt og isoleret. - Moderen er selv ked af den måde, hvorpå de gik bag Kirstens ryg ved indlæggelsen, erklærer, at de siden første henvendelse hertil utallige gange har truet -?? Kirsten med indlæggelse, men at hun nok slet ikke havde forstået, at truslerne blev til realiteter. - Moderen synes imidlertid, at der er sket en ændring til det bedre indenfor den sidste uges tid - nok klager Kirsten sig over [redacted] Olsens mange forbud, osv. men har været stille og rolig, og har fortalt om, at hun har leget med et par af drengene, og det havde været sjovt. Hjemme er hun bange for drenge.

Moderen forhører herefter indgående om måltider, og forbud på afdelingen, slutter med at sige, at Kirstens "klager" jo nok er det rene opspind - og hendes sædvanlige trang til at fortælle "løgn".

(Et barn har næppe forstand på fængsel - eller forestilling om, hvordan dette er - og flere andre ting er helt klart min mors ord f.eks. "løgn" ...

Ved besøget har Kirsten talt med moderen om at komme hjem til sin fødselsdag den 9 marts, og hos Asta [redacted].

Moderen angiver, at hun ikke har givet Kirsten løfte om at komme hjem den 9 marts, men tværtimod gentagne gange sagt, at det nok vil tage lang tid, inden hun bliver helt "rask" - og at udskrivningsdatoen bestemmes af lægerne her. - Man forklarer moderen at det rigtigste nok vil være, om hun lod Kirsten forstå, at forældrene har ladet hende indlægge, fordi hun er syg og trænger til hjælp, og at de savner hende derhjemme, men gerne vil hjælpe hende til at blive rask - og endelig fraråder man, at moderen lægger så stort pres på Kirsten m.h.t. at fortælle om faderen.

Det viser sig, at Kirsten ved moderens sidste besøg har talt meget om faderen, og har spurgt moderen om hun virkelig fortalte lægerne alt hjemmefra, - Moderen har svaret "ja", og opfordret Kirsten til at fortælle alt, hvad hun overhovedet kan huske om faderen - "for først, når lægerne ved det hele, kan de hjælpe dig til at blive rask". - Det har forskrækket hende en del, og moderen fortæller, at Kirsten ved sidste besøg har udtalt "Jeg kan ikke få mig selv til at fortælle fru Kjems om dengang I råbte, at jeg skulle slåes ihjel, og begraves i hønsegården eller møddingen.

Kirsten havde herefter gengivet hele denne oplevelse, som moderen ville have, og at hun var 2 år gammel.

Og moderen erklærede resignerende og uden affekt.

"Den slags minder har Kirsten mange af". - og måske er min mand skyld i det hele. - Moderen lægger ikke skjul på, at de har det langt bedre hjemme, når Kirsten ikke er der, og de er meget bange for at få hende hjem, det går måske godt de første par dage, men derefter vil det blive det samme igen, og det vil blive endnu vanskeligere at få hende indlagt 2. gang. Kirsten kan på minutter opstille kategoriske betingelser: bestemme og tyrannisere alt og alle, vil bestemme hvornår hun skal stå op, hvad hun skal spise, hvad tøj hun vil have, og en stor nugatlagkage vil hun have helt for sig selv hver dag -??

Det virker uforståeligt at lægerne ikke har spurgt mere ind til min mors oplysninger, f.eks. lagkagen -??

Alt dette fortælles den 5 marts 1959.

Godt en måned efter den 9 april 1959.

Henter min mor mig hjem efter et noget mærkeligt skænderi med overlæge [redacted]

TIL SLUT GENNEMGÅR MAN DE GIVNE OPLYSNINGER:

Moderen husker ikke enkeltheder fra den tidligste barndom, og det fremgår klart, at hun har været overbebyrdet med praktisk arbejde, og aldrig har haft tid til børnene. - Hun vender hele tiden tilbage til faderen og hans familie, og oplyser, at hun aldrig er blevet accepteret i svigerfamilien. "Der er meget fine på det". Farmoderen der nu er en velsitueret enke med alle betingelser for at have det godt, er utilfreds, græder, og jamre, - og har aldrig kunnet stilles tilfreds. Faderen ligner farmoderen, han er på samme vis kværulerende, jamrende, fuld af kritik mod moderens familie, raskløs og selvoptaget. Landbrug har aldrig interesseret ham, og for tiden er hans planer, at købe et pensionat - helst i Sverige. - Moderen skal så stå for arbejdet, og når hun spørger, hvad han så skal lave, svarer han, at der jo også skal være en til at underholde gæsterne. -

I vintermånederne går han i hi - idet han lægger sig i sengen og derfra udsender han sine ordre og dirigerer hele gårdens drift. Går den mindste ting ham imod, er han tavs i 8-14 dage, eller han rejser på familiebesøg, og kommer endnu mere uomgængelig tilbage. - Han har altid krævet hjælp fra moderen fra morgen til aften. Det huslige arbejde har hun måttet gøre efter kl. 21.00 om aftenen. Trods bedret økonomi ved salg af byggegrunde har moderen stadig lige meget arbejde, men har dog i vinter haft stor hjælp fra Grethe, som nu bor hjemme på gården hos forældrene.

(Jeg har ingen erindring om at min mor udførte husligt arbejde efter kl. 21.00 om aftenen).

(Ligesom jeg aldrig har set min far ligge i sengen).

(End ikke da han på et tidspunkt kørte galt med en hestevogn, og blev slynget af vognen, der blev tilkaldt ambulance fra naboer, men han ville ikke med den, og kom fuldstændig forstumlet og forslået hjem og ville i seng, men ikke engang da ville min mor lade ham ligge i sengen - han lå så ovre i høet i laden).

Jeg gråd - eller skreg, som min mor jo kaldte det. Jeg tror også, min søster gråd, og det var sjældent. Men min mor påstod, at min far ikke ville bestille noget, og det var derfor, at han ville ind og i seng.

Når jeg sidder her i august måned 2014, og tænker på hvordan det har været for ca. 60 år siden, ja, så synes jeg, at det er gået langt over, hvad der overhovedet kunne forventes - bortset fra at der ikke har været nogen familiekontakt nogensinde.

Den ophørte af sig selv - gled ud - kan det vel kaldes, da jeg var ca. 20 år.

Men det er muligt at, mine forældre holdt kontakten til psykiatrien alligevel, og der ligger såmænd nok også notater fra 2007, hvis jeg kender familien ret ...

Nu er mine forældre borte. De ønskede kontakt, men fik den aldrig. - Jeg kom til dem, da de var gamle og syge - men da var det alt, alt forsent. - I 2007 ønskede en pårørende kontakt ...

Kære pårørende

Vi ses ikke, og det kommer vi heller aldrig til, og jeg skal fortælle dig hvorfor ...

Alt er galt!

Hvorfor er det sådan -??

Hvad er det for en sygdom -??

Eksempel:

Hvis jeg fortæller, at jeg har været på sommerferie et sted, og fortæller om turen, ja, så praler jeg ...

Hvis jeg siger, nej, jeg var ingen steder i år. Der var flere ting, der skulle ordnes i min lejlighed. Ja, så er det fordi, at jeg er bange for andre mennesker, og ikke tør gå udenfor ...

Fortæller jeg om mennesker, som har gjort noget for mig - eller som jeg har gjort noget for - og måske fået anerkendelse, ja, så er jeg slesk og god til at indynde mig ...

Hvorfor gør du dette,

når du samtidig ønsker kontakt -??

Opnår du kontakten ødelægger du den omgående -??

Du sagde til min morbroder og tante i Søften, (som var de eneste i familien, som jeg havde kontakt til), at jeg havde kaldt dem nogle "Gamle Nisser". - Hvordan det så skal opfattes -??

Min morbroder fortalte det. Han troede ikke på det. - Inden han døde på Skejby Sygehus i 1997, lovede jeg ikke at have noget med dig at gøre, for det ville ende galt, var hans opfattelse.

Jeg holdt ikke løftet. Det blev skæbnesvangert.

Da du havde forårsaget tvangsindlæggelse i 2007, ringede min fætter af og til og spurgte om, hvordan det gik med det hele ... Da du hørte det, sagde du til ham, at jeg havde kaldt ham "En Træmand". - Hvordan det så skal opfattes -??

Jeg hørte ikke fra ham efterfølgende:

Jeg kunne fortsætte, og fortsætte med forskellige mennesker, som er kontaktet og oplyst om, at jeg har bagtalt dem på det groveste.

Der er intet at stille op - andet end at trække sig den ene gang efter den anden. - Din verden er helt speciel, og ikke mindst dit sprogbrug.

Du foreslog lægerne på Psykiatrisk Hospital i 2007, at jeg skulle indtage en bestemt slags medicin, som afstedkom at, jeg havde svært ved at trække vejret.

Når jeg omtalte dette, sagde du ordret: "REND OG SKID"! - Sådan en smule medicin er da ikke noget at snakke om ... Vor Herre Be'vars ... !!

DU SKAL NU IKKE FØLE DIG ALENE ...

Der er flere tilfælde end dit, som beskriver hvor grusom "omsorgen" er i de forkerte hænder.

I EN BOG OM PÅRØRENDES LIDELSER:

Oplyser en mor gentagne gange, at hun elsker sin datter meget højt, men beskriver dog datteren som "RABLENDE SKØR" ...

I en anden sag, som flere gange var i medierne for nogle år siden, oplyste en mor sin datters fulde navn, og iøvrigt at datteren var "SKINGRENDE SKØR" ...

Endelig ønskede medierne da en samtale med datteren ALENE - uden deltagelse af moderen eller hospitalet.

Hvilket blev nægtet af både moderen og hospitalet, under henvisning til, at datteren var for syg.

Moderen havde fuldmagt. Datteren var ikke stærk nok til at finde ud af, at hun måtte slå sig sammen med noget plejepersonale, som så kunne tale hendes sag, når hun ikke selv magtede dette.

Hvor var det dog synd!

Endelig blev "Blomsten rykket op med rod, for bedre den at gemme".

Det var nok også det eneste rigtige i den situation.

Jeg græder indeni, og en mærkelig verbal smerte æder i min krop, hvorfor skal nogen have lov at optræde sådan -??

Hvis de pårørendes journaler blev udleveret sammen med patienternes - ville der utvivlsomt danne sig et helt andet billede af både "sygdomme", og "mennesker" - eller "uhyre" i visse tilfælde.

Du siger min moral er forfærdelig dårlig.

Du siger mit tøj virker provokerende på "nogle" mennesker - men du kender mig jo - så det gør ikke så meget for din skyld - men hvad andre tænker må "GUDERNE" vide. - Nu skulle man jo tro, at du havde en slags kontakt til "De Højere Magter" med det job, som du har haft en del af dit liv ...

Men måske er "De Højere Magter" ikke stemt for dit meget besynderlige ordvalg, som f.eks. "Rende og skide" - slesk - prale - blære - fedte - "ruge over" ... listen kunne blive lang ...

Det er barndommens sprog, du stadig bærer med dig, og det er som, du aldrig er flyttet hjemmefra ...

Jeg har været rundt og spørge en række mennesker om, hvad de mente om min påklædning både nu, og dengang vi var børn, og gik i Søften skole.

Jeg fik at vide, at de synes, at jeg var klædt som alle andre både nu og dengang ...

Fra skoletiden oplyses der, at jeg var ganske almindeligt klædt, sådan som andre var i 1950'erne. Vi havde ofte hjemmesyet tøj, og næsten altid hjemmestrikkede trøjer, det var almindeligt skoletøj.

Iøvrigt har I da vist "tøj" på hjernen.

Jeg har aldrig hørt så meget om tøj,
som i sygehusjournalen fra 1964.

En veninde sagde spøgfuldt,
at hun faktisk troede,
at det var en "modejournal", hun havde fået fat i,
og ikke en sygejournal,
da hun sad og læste i den.

Sådan som I gerne vil have,
at situationen skal være,
sådan udlægger I den,
uden nogen som helst betænkning.

Oplysninger bliver fordrejet,
og dermed fortolket,
så det passer ind i jeres ønsker.

I journalen fra 1964 er der oplyst om indkøb
af en masse dyrt tøj, sko, frakker, modelkjoler, m.v.

Hvis tøjet var blevet indkøbt ville tøjet jo
befinde sig et sted, og der oplyses intet om,
at der er skabe med en masse fint tøj,
og heller intet om, at jeg bruger tøjet -??

I virkelighedens verden begrænser det sig vist til,
at jeg ofte kiggede på vinduer på Søndergade i
Aarhus, og har formodentlig fortalt om dette hjemme.

Jeg ville så gerne i lære i en forretning - men så
skulle jeg jo på handelsskole. Mine forældre har
oplyst til journalen i 1964, at jeg begyndte på
handelsskolen, men holdt op efter nogle få gange -
intet nyttede uagtet hvad de fandt på og prøvede.

Det er muligt, at jeg har sagt, at jeg var holdt
op på skolen, for at undgå, at mine forældre ringede
derind, og fortalte om, hvor syg de mente, at jeg var.

Uagtet hvad der står i journalen fra 1964, så har
jeg "Den lille handelsmedhjælpereksamen". Så galt
endda også en 9. klasse fra Ingerslev Boulevards skole,
og nogle enkelte fag fra 10. klasse samme sted.

Det fik mine forældre aldrig at vide. Der ville
kun blive problemer ud af at fortælle om dette.

I JOURNALEN FRA 1964: CONT. 4. CITAT ORDRET:

Pt. har en ejendommelighed, idet hun kun vil spise bøf, hvorfor hun i flere år har fået bøf hver eneste dag for husfredens skyld. - Jeg havde madpakke med, og spiste sammen med de andre i skolen, og er det voksenlivet, ja, så havde jeg også madpakke med, og spiste sammen med de andre på de forskellige arbejdspladser - og det meget omtalte revisionskontor, hvor jeg var ansat op til indlæggelse på Statshospitalet i 1964. - Jeg har derfor intet kendskab til bøfspiseriet. - Jeg har aldrig været nogen særlig gourmet - hverken dengang eller nu ...

(Jeg kan til stadighed ikke forstå, at lægerne ikke har spurgt lidt mere ind til disse så helt ejendommelige ting. F.eks. Hvornår der spistes -?? Hvem købte maden -?? Hvem tilberedte denne -?? osv.).

(Det svarer til opl. om en stor nugatlagkage, som jeg ville have for mig selv, hver dag, som barn).

(Det virker totalt forrykt. - I hvert fald er det underligt, at der ikke er spurgt mere ind til det -??).

I 1965 var jeg halvdagsansat i en hatteforretning i Nørregade 40 i Aarhus med supp. indtægt ved week-end og aftenarbejde i en brød/og chokoladeforretning i Hans Broges Gade i Aarhus.

Når jeg gik fra hatteforretningen ved 17.30 tiden købte jeg gerne to halve hos "SPECIAL SMØRREBRØD". og 1/4 mælk, og tog sporvognen fra Nørregade til Hans Broges Gade, og skulle så skynde mig at spise i baglokalet, inden der begyndte at komme mange kunder, og "ryk ind" ved biograftid - og igen ved 20.00 tiden, når folk skulle have aftenkaffe, og se TV.

Vi havde åbent til kl. 22.00. så gjorde jeg lidt rent, og bonede gulvet, og skulle så med rutebilen kl. 23.15 fra rutebilstationen i Aarhus til Søften.

Jeg kunne lide arbejdet begge steder.

Jeg var meget væk hjemmefra - og det var godt.

Kort efter fik jeg atter værelse i Aarhus, og så var det hele ikke så besværligt længere. Jeg begyndte at komme sammen med hattedamen, hendes niece og mand, og vi kørte bl.a. til grænsen i deres nye bil, og købte ind - og det var fantastisk for mig. -

Dengang lå der, på hjørnet af Guldsmædgade og Klostertorv, et cafeteria hvor jeg af og til gik ind og spiste varm mad, altså dagens ret, Der var godt besøgt, og der var altid flink betjening, og jeg kunne få råd til det, når jeg havde de to job. - Det var mest, når jeg var på arbejde i Hans Broges Gade fra kl. 9.00 til 11.00. og skulle så til hatteforretningen i Nørregade kl. 12.00. så var det lige oplagt at gå derind.

DET VAR SITUATIONEN DENGANG I 1965:

Når jeg, som barn, var på ferie hos penneveninder, ringede min mor og oplyste forældrene om, at de skulle tage hensyn til mig, for jeg var vanskelig, og sagde familien, at det havde de ikke mærket noget til, fortalte min mor, at jeg var psykisk syg.

Da min mor mange år senere var begyndende dement, fortalte hun pludselig, at hun gennem alle årene, (hver sommer) havde besøg af værelseskammeraten Tove fra Psykiatrisk Børnehospital, og forældrene, så længe de kunne, og derefter kom den voksne Tove og hendes mand til kaffe hos min mor. Dette besøg havde tilsyneladende til hensigt, at bekræfte min mor i, hvor syg jeg var, da jeg var indlagt på Børnehospitalet, og til stadighed var det, da jeg aldrig besøgte min mor, eller familien ...

(Hvorvidt det er sandt - eller det var noget, min mor havde i tankerne, da hun begyndte at blive dement, er uvist. - Jeg har aldrig boret i det).

CONT: 4. JOURNALEN FRA 1964: CITAT ORDRET:

"Hun synes ikke om at være på Børnepsykiatrisk afd. idet hun ofte blev låst inde hele dagen, evt. sat ned i et aflåst værelse for sig selv, og fordi hun tit måtte sidde og strikke hele dagen. Hun var glad da hun slap løs".

(Jeg har aldrig været låst inde på et værelse - under mit ophold på Børnepsykiatrisk Hospital i 1959 - hvor jeg skulle sidde og strikke).

Hvem der er kommet med oplysningerne til journalen i 1964 må stå hen i det uvisse - men det er ikke mig!

Hvis det var tilfældet, er jeg temmelig sikker på, at jeg kunne huske det, og det ville være nævnt i fortællingen om opholdet på Børnepsykiatrisk afdeling i 1959. - Det ville ikke kunne foregå.

Lægerne ville ikke have, at børnene blev slået, at der så var slagsmål alligevel, når personalet ikke kunne styre de store drenge, og de store gik rundt, og slog de små, osv. er en anden sag.

Til almindelig orientering vil jeg lige oplyse, at på lukkede afdelinger er patientstuerne ikke låsede, hvad mange fejlagtigt tror. - Det er kun yderdøren, så patienterne ikke kan gå fra afdelingen.

Hvis nogen er fikseret, er der fast vagt på stuen. Jeg har ikke set fikseringer på Statshospitalet i 1964, og har ikke selv været fikseret - men så mange fikseringer i 2007. - Der var altid en "AMTSVIKAR" - hvad det så var -?? tilstede på sygestuen. De sad som oftest på en stol i den åbne dør. De var vanligvis venlige mennesker, og mens patienten sov, kunne man godt få en lille snak om løst og fast.

Jeg kommenterer ikke på de mange oplysninger i journalen fra 1964 om, skrigen, og bestandige skænderier, m.v. dette gentages og gentages ...

I såfald ville der ikke være plads til andet.

At græde kaldte min mor at skrige:

- Noget er overdramatiseret.
 - Noget er foregået, når jeg ikke var tilstede, osv.
- Og et sted nævner min mor, at hun kan høre Kirsten "skrige" - selv når jeg ikke er tilstede ...

Thja ... Jeg har det sådan set på samme måde. Jeg erindre også mine forældres uenige og vrede stemmer, tonefald, irritationen i stemmerne, og mine egne skrig, når de slog ...

I HELE JOURNALEN FRA 1964, er der nævnt en del om smadrede ting, lamper, ruder, kopper, glas, m.v.

JEG VIL LIGE KORT KOMMENTERE:

Jeg har aldrig smadret lamper, ruder, m.v. og kommet forskellige vaskeklude i plastposer.

Jeg har aldrig truet min familie. Det er omvendt, og derfor er der udtaget mange uddrag fra journaler og udskrivningsbreve - som omhandler emnet ...

Jeg var trods alt kun 18 år gammel i 1964, og det kan undre, at en 18 års pige kan afstedkomme så meget ravage. - Ligesom det kan undre, at min familie altid har ønsket kontakt med mig, uagtet at jeg boede i byen, og ikke kom på besøg i hjemmet. - Min mor blev ved med at anmode om kontakt, indtil hun blev dement, og ikke kunne mere ...

Ligeledes gør en pårørende. Efter udskrivning fra Psykiatrisk Hospital i 2007, spurgte den pårørende, om vi dog ikke kunne komme sammen ...

Jeg svarede, at jeg ikke havde tid.

Hvilket næsten var sandheden. Idet der skete mange ting. Jeg fik hurtigt at vide fra advokat, at papirene for tvangsindlæggelse ikke var i orden.

Der blev et enormt vrøvl med A-kassen, fordi jeg ikke var blevet sygemeldt under indlæggelsen.

Da hjemmesygeplejersken fra lokalpsykiatrien hørte om, at der nu blev en advokat indblandet, forsvandt hun ud ad døren, uagtet at jeg havde dækket kaffebord i stuen til hende og mig selv.

Herefter så jeg hende ikke mere.

Sidste kontakt til psykiatrien var 5 november 2007. Eventuelle notater herefter har jeg intet kendskab til.

Så var sagen forældet.

Den kunne ikke optages i retten.

Der skulle søges tredje instans bevilling.

Så skulle jeg til læge igen og have fornyet henvisning til hjerteafdelingen på Skejby Sygehus, og så blev hjerteklaplidelser konstateret.

Så skulle der håndværkere ind i ejendommen, det skulle have været om sommeren, men jeg var jo ikke hjemme i tre måneder.

Der var nok at se til på én og samme tid.

Derudover var der nogle voldsomme eftervirkninger efter indespærringen i de tre måneder.

Indespærring på ubestemt tid er ikke det sundeste, der er til. - De fleste tager skade på en eller anden eller flere måder ...

Da jeg blev indlagt i 2007 forlangte den pårørende fuldmagt efter blot to dage, og tvunget pårørende besøg - som skulle hjælpe til med, at jeg kunne blive rask ...

Hospitalet havde da endnu ikke taget stilling til om jeg i det hele taget skulle blive der.

Plejepersonalet afviste fuldmagten, og meddelte at besøg var frivilligt ...

Den pårørende mente, at det var for galt at der ligefrem skulle spørges om forlov til fortræde for en tvangsindlagt ...

"I har vel ikke så meget med hinanden at gøre, sagde personalet, når de kom til lidt snak på værelset om aftenen, og vi lo lidt af "fortrædet".

I forbindelse med min mors ophold på plejehjem fra ca. 1989 og til hendes død i 1992 mødte jeg den pårørende nogle gange på plejehjemmet. Allerede i ca. 1990 oplyste den pårørende til plejehjemmet, at jeg var psykisk syg. Det står i min mors journal, som vi fik udleveret fra plejehjemmet efter hendes død.

På det tidspunkt var jeg ansat i en forretning.

Uagtet dette fastholdt den pårørende overfor plejehjemmet, at jeg var psykisk syg. Hvorledes de forholdt sig til det, står der ikke noget om.

Herefter så jeg ikke den pårørende før ca. 2006.

Den pårørende havde da oplyst til en overlæge ved skadestuen, som iøvrigt var en personlig bekendt, at jeg var ensom, underernæret i svær grad, endvidere skulle jeg være dehyderet, og begyndende senil dement disponeret efter min mor ...

Dagen efter at jeg var blevet indlagt styrtede lægerne til, og undersøgte mig - for de af den pårørende oplyste sygdomme - men fandt intet af dette.

Jeg oplyste selv om mulig hjertelidelse, hvilket blev afvist som angst og vrangforestillinger.

Det viste sig senere, at den pårørende havde oplyst om de gamle journaler fra 1959 og 1964 til overlægen ved skadestuen. På baggrund af dette, og på baggrund af den pårørendes øvrige oplysninger, anmodede overlægen om hasteintervention hos lokalpsykiatrien, som skulle tage hjem til mig omgående, samtidig ringede overlægen til daværende praktiserende læge, og udbad sig tvangsindlæggelse på gule papirer ...

Politiet erklærede i første omgang, at formaliteterne ikke var i orden.

Hjemmesygeplejersken medbragte en æske med medicin, som så ud, som om den havde ligget i en skuffe, eller på en hylde gennem længere tid, den var bøjet, ridset, og falmet. Desuden var datoen for brug af medicinen overskredet med tre måneder, og medicinen var jo ikke udskrevet af lægen, hvilket var mærkeligt ...

Jeg ville ikke indtage den forældede medicin, og så var der ingen vej udenom tvangsindlæggelse.

Politiet blev rykket flere gange.

Det "hjælp" da de fik de gamle journaler.

Hvem medicinen oprindeligt har været udskrevet til, har jeg forsøgt at få oplyst hos medicinalstyrelsen. De kan ikke se det. De må heller ikke oplyse dette.

(Kopi af brev fra medicinalstyrelsen, og medicinæske).

Da jeg var indlagt i 2007 ringede den pårørende ofte til mig, og kunne tale i lange tider om de mennesker, SOM HUN SØGTE RÅD OG VEJLEDNING HOS. Den pårørende havde meldt sig ind i forskellige pårørende foreninger, og havde bl.a. fået kontakt med en familie i Nordjylland, som havde en ung pige, som havde spiseforstyrrelser, og den pårørende fortalte og fortalte uophørligt om denne families genvordigheder - det var som om den pårørende bare talte for sig selv, og ikke ønskede mig i den anden ende af telefonen - ligeledes var det med de personer, som passede telefonen hos pårørendeforeningerne ...

Da begyndte jeg at spekulere på, om den pårørende selv var syg, idet der var et udtalt behov for tale ...

Jeg sagde, at jeg jo selv havde en del at tænke på, hvorlænge jeg skulle være der, lejligheden derhjemme, dagpengene fra A-kassen, og hvordan det skulle gå med det hele - og at det jo ikke rigtigt var vedkommende for mig med den familie i Nordjylland, og hvad de måtte mene om hospitalsvæsenet - men det var, som den pårørende ikke hørte dette ... Damerne ved telefonerne hos pårørende foreningerne var også vigtige for den pårørende, og de talte sammen i mange timer -??

Min situation drøftede vi ikke.
 Hvad der skulle ske, blev affejet.
 Hvad jeg var indlagt for, osv. -??
 Hvordan det skulle gå med A-kassen, socialrådgiveren var tilkaldt - men sygemelding blev ikke til noget -??
 Hvordan det gik derhjemme, osv.

Under den store sygeplejerskestrejke i maj 2008, talte jeg med den pårørende for sidste gang. Denne oplyste, at have modtaget et brev fra en pårørende forening om, at pårørende burde tilbyde at hjælpe deres psykisk syge familiemedlemmer, fordi alt plejepersonale strejkede. Da havde jeg været udskrevet i ca. 9 måneder - uden hjælp.

Jeg sagde så stille, som jeg kunne, at jeg troede ikke, at jeg var psykisk syg, når jeg var udskrevet for over et halvt år siden ... Ih, jo, det blev man skam ved med at være, svarede den pårørende ...

Som gerne ville komme og snakke og informere om sygdommen - og hvordan den skulle gribes an ...

Jeg husker ikke, hvad jeg svarede. Men jeg husker, at jeg tænkte, at hvis jeg skulle gøre mig håb om at bevare forstanden - og blive fri for mere "sygdom", så måtte kontakten med den pårørende ophøre en gang for alle. - Det blev ikke nemt ...

Den sygdom er som en besættelse hos den pårørende. Ligeledes er det - som jeg evt. fortæller - som regel "noget jeg tror" i relation til "sygdommen" -??

Jeg SKAL være syg ...

Nøjagtig som hjemme hos mine forældre ...

Jeg har ladet en veninde gennem mange år,
og en fagperson læse "MODEJOURNALEN" fra 1964.

(Det har vi døbt den).

De to kender ikke hinanden.

De var begge chokerede.

Bemærkningerne til journalen næsten ens:

- 1). Det er en mærkelig journal på mange måder.
- 2). "Den virker stærkt overbroderet".
- 3). Der er mange gentagelser,
samt uendelig mange petitesser som normalt
ikke forekommer i lægejournaler.
F.eks. jobbet på revisionskontoret
er ialt nævnt 5 gange på journalens ca. 20 sider.
- 4). Ligeledes er det med læreinden i skolen,
og skolebørnene er obligatoriske hele tiden.
Det er en hel mani med den skole.
- 5). Det hele virker stærkt overdrevet:
F.eks. optræder der en vindueskigger,
som også nævnes igen og igen.
Det var en dreng på 13 år.
Selvfølgelig er det da uhyggeligt at der render
en person rundt, og kigger ind ad vinduerne,
men det har ikke tilnærmelsesvis den dimension,
som det fortælles i, og ligeledes er det med
hensyn til oplysninger om knive, m.v. -??
- 6). Der er uendelig mange petitesser om mad,
og atter mad, stå op, gå i seng, spise, sko,
tasker, og farvestrålende tøj, som det kan undre
at et "grænseløst trist og forgræmmet barn"
har brugt - og har tyranniseret sig til at få -??
- 7). Og ikke mindst den evige dominans, og det
voldsomme tyranni overfor søster og forældre -??
Der synes at mangle noget lægeligt spørgen ind
til de forskellige ting - men det står måske i
de lægepapirer, som ikke er tilgængelige for mig -??

- 8). Det virker også mærkeligt at udskrive en 18 års pige til et job på kontoret i et stort varehus, og et værelse i byen, og en ret voldsom tabletbehandling, uden nogen som helst voksenkontakt, og der er ret voldsomme diagnoser nævnt.
- En arbejdsgiver kan jo ikke være tjent med at have en ansat som går rundt og indtager medicin 3 x dagligt, og er tør i mund og svelg - og af og til ved at segne.
- 9). Enten har tilstanden ikke været som oplyst -??
- Eller også må Statshospitalet have været helt uden ansvarsfølelse overfor patienten -??
- 10). I 1965 henvender mine forældre sig atter til Statshospitalet, og oplyser at det hele er galt!
- Jeg synes, det er mærkeligt, at jeg aldrig er blevet oplyst om den henvendelse i 1965.
- Første gang jeg hører om den, er ved brev af 3 juli 2014 fra Patientombuddet, som behandler retten til aktindsigt i egne journaler/papirer.
- Jeg er således ikke bekendt med, hvor mange journaler der måske ligger i systemet -??

TIL SLUT: CONT. 10. JOURNALEN 1964. ORDRET CITAT:

"8 år gammel forsøgte forældrene at få Kirsten til at gå til dans og ballet, men også dette måtte opgives efter få gange".

Jeg kan oplyse, at jeg både gik til dans og ballet, sammen med mine skolekammerater.

Der er billeder derfra, nogle har jeg selv. Og der er billeder af afdansningsbal, og balletopvisning i Hinnerup arkiv.

Det var Ivan Dreyers danseinstitut, som havde hjemsted i Århus.

Min søster gik til dans i Hinnerup, sammen med doktor [redacted] datter Birna, og dennes veninde Inge [redacted].

I Hinnerup foregik balletundervisning og dans på Hinnerup Kro.

De små (mine skolekammerater og jeg) gik til danseundervisning i Søften forsamlingshus, hvor der også var afdansningsbal. Jeg vedlægger foto, som jeg håber må følge historien.

Den lokale syerske, Johanne, og min mor syede selv afdansningsbalkjole, og balletkjole.

Det kan min mor da ikke have glemt -??
Hvorfor alle disse mange usande ting -??

Nu må der tages afsked med tiden 1959 og 1964 ...
Det har været kriblende ubehageligt
at skrue tiden tilbage, som berøring af genfærd
der nu må stryges af - måske ved at gå hen i
Føtex's Cafeteria, drikke eftermiddagskaffe,
og handle ind, og forsigtigt strejfe de mennesker
der går forbi - for at fange virkeligheden igen ...

HVAD DE SKREV DET SKREV DE

Aarhus, den 28 august 2014

